

Oma ääni

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Hoitotyön koulutuksessa, nuori ihminen, joka ei vielä ole ehtinyt sanoa edes käsipäivää itselleen, ajautuu helposti kopiokoneeksi. Valmiiden mallien alla hän voi liian nopeasti unohtaa sen sydämen sykkeen, jonka pohjalta on alunperin hakeutunut hoitotyöhön. Metodeja, menetelmiä ja tekniikoita on tarjolla niin paljon, että niiden opiskelussa oman sydämen ääni hukkuu.

Tosin kyllähän me kaikki matkimme paljon enemmän kuin haluaisimme myöntääkään. Sain siitä muistutuksen nelivuotiaan tyttäremme, Jeminan kautta.

Kun Satu muutti tyttärensä **Eeva-Marian** kanssa tänne, **Jemina** sai uuden, pari vuotta itseään vanhemman, leikkikaverin. He tulivat niin hyvin toimeen toistensa kanssa, että nukkumaanmenoajasta kiinni pitäminen laukaisi aluksi jokailtaisen kymmenminuuttisen sisällissodan.

Toissapäivänä sain Jeminan houkuteltua uuden leikkikaverinsa seurasta kesken päivää kanssani Saloon. Matkalla ihmettelin kuinka hänen puheensa ja äänen käyttönsä oli muuttunut erilaiseksi. Sanoin hänelle siitä ja kysyin mistä se voisi johtua (vaikka huomasinkin hänen selvästi matkivan leikkikaverinsa ääntä).

Hän oli hetken hiljaa ja sanoi sitten vähän nolostuneen oloisena:

”Mä ihan unohdin mun oman äänen.”

Pienen tytön huomio kolahti itsenikin. Yleensä en pidä äänestäni. Kurkunpäässä on vakiojännitys, joka muuttaa ääneni sellaiseksi, ettei se tunnu omalta. Olen kuitenkin huomannut, että jo muutaman vuorokauden pysähtynyt oleminen, itsen ja toiseen keskittynyt kuunteleminen huomaamatta laukaisee jonkun kireyden. Yllätyn, kun tunnistan ääneni omakseni, juuri sellaiseksi kuin se luonnollisimmillaan on. Monesti olen herännyt tähän yllätykseen kurssin viimeisenä päivänä. Ryhmätilanne merkitsee itsellenikin kaiken ulkoisen stressin poissulkemista ja keskittymistä pelkkään olemiseen ja elämiseen. Sen seurauksena on niin itsessään kotona olemisen tuntu, ettei siitä haluaisi eksyä enää koskaan. Tunnistan sen äänestäni.

Vuosia sitten kadotin oman ääneni hoitotyössä, koska yritin matkia koulutuksessa näkemiäni esikuvia. Nykyään kadotan oman ääneni vain jokapäiväisen yrittämisen ja pinnistämisen alle. Minä vain unohdan sen, eksyn siitä kaiken kiireen ja stressin hulinassa.

Kiitos Jemina muistutuksesta.